

V lesku i mlze ohňostroju

Koncem roku 2013 vydal moravský básník Oldřich Damborský svou novou básnickou sbírku s příznačným názvem „**Ohňostroj ztracené touhy**“. Kniha spatřila světlo světa v nakladatelství SURSUM, které odvedlo opravdu vynikající práci a obléklo ji do pevné lesklé vazby ve vínové barvě. Křehké ilustrace Veroniky Mojžíšové výsledný efekt jen dotvrzují.

O básníku Oldřichu Damborském je známo, že svou lásku k ženskému pohlaví snoubí s krásou úrodné vinařské oblasti, kde působí a tvoří. V tom mu pomáhá jeho Múza nejvěrnější – Poezie...

Již v prvním oddíle sbírky, ve **Zkoušce ohňostroju**, jde o milostná vyznání něžnému pohlaví (*Noční nokturno; Mých šest žen; Nikdy; Kompas; Zralí muži; Zimní ženy*). V této části je autor inspirován slavnými jmény ze světa divadelních jevišť, filmu, malířství i samotné poezie (*Země tekoucích písků; Zpitý létem; Španělské jaro; Dobromysl; Diamantová objetí; Kudlanka s bílým ocúnem; Něco z Puškina; Adele 21; Milovníci poezie; Láska podobojí*).

Svůj básnický talent uplatňuje v přísných literárních útvarech – **sonetech** (*Sonet o kašmírové šále; Země tekoucích písků; Zimní*), a **ritornelech** (*Svatá hříšnice*). Vtělení ženské siluety do pevné hradby krajiny je přímo ukázkové v básních *Ruleta jara; Moravský podzim; Jarní barvení vlasů; Akáty*. I v dalších básních tohoto oddílu je patrna vášeň k cestování (*Milování v Holandsku; Španělské jaro; Řecké léto; Finská zima*, ale i *Moravský podzim*), kdy je jen a jen na samotném čtenáři, zda si nabízené verše osvojí jako opravdu prožité, nebo je nechá stát na prahu vysněné fantazie.

Ohňostroj starodávných zvyků představuje druhý oddíl knihy. Autor nabízí čtenáři verše o vínu a vinohradu hned v několika číších čistě Poezie – básně *Předjaří na Hliníkách; Hrdlička na starém jilmu; Den otevřených sklepů; Zarážení hory; Sonet o houževnatém stvolu; Hodový průvod; Verbuňk; Sonet o fata morgáně; Bitva Tří císařů; Jaro ve vinohradě*). Opěvovaná Trkmanka je zde zobrazena v jiskřivém lesknoucím otisku básníkovy pera a blednoucí slunce a povalující se mlhy krajiny obraz dotvářejí. Některé básně této části jsou přímo věnovány konkrétním osobám (*P.F.2012*), ostatní jsou hořkou ironií zpovědi a čistými vzpomínkami (*Mikulášská; Beránek z hlíny*).

Ohňostroj sladké marnosti (třetí část básníkovy díla), patří rozjímání. Tichá svítání jsou protkána divokou krůpějí tance (*Voňavá svíce uprostřed vlahé noci; Taneční hody; Když se odchází zrána*). V některých básních se zračí i obava z možného narušení čistoty vztahu (*Řetízek se srdíčkem; Hrabala se mi v mobilu*). *Tři japonská čtyřverší* jsou lyrickým ztvárněním autorových pocitů.

Ve čtvrté části knihy, nazvané **Ohňostroj zeleně**, se básník vyznává ze svých lásek hned nadvakrát – v pevném sepjetí lásky jako takové a v pověstném vinohradu jihomoravské země poté. Nechá se vodit po blankytu modrého nebe a lánech zlátnoucích polí, kreslí po hladině večerního nebe až k dojmavému usínání po opojných doušcích místních vín. Barvitost obrazů je zastoupena v *Sonetu o podzimních andělech* a v *japonských čtyřverších*.

Do Kapesního ohňostroje může čtenář nahlédnout v pátém oddílu sbírky. Autor zde nezapře svou lásku a zároveň jistotu k bytosti nejkřehčí a pro něho nejpůvabnější a nejvěrnější – Poezii (*Slečna Poezie; Neodolatelný ohňostroj; Oblaka* – m.j. věnovaná ve formě sonetu básníku Bohuslavu Reynkovi; *Ta chudá bledá holka*). Ostatní verše znějí obavou o čistotu přátelství a lidské důvěry (*Co není vidět; Café Fara; Černá růže; Hořící ponořený knot*).

Ohňostroj nového rána, poslední, šestá část autorovy básnické sbírky, je neutuchající nadějí v ryzí lásku, vírou v lepší vnitřní svět a zároveň prosbou o ponechání osobní svobody (*Neber mi*).

Básnická sbírka Ohňostroj ztracené touhy je autorovým myšlenkovým vyznáním v dobro člověka, vnímavým podáním jeho tužeb, snů a ideálů, ale zároveň zamyšlením a varováním nad snadným pozbytím dosaženého Šťěstí.

Básník Oldřich Damborský je zkušeným a zralým autorem, který mistrně dokáže zpracovat celou škálu literárních útvarů, ale i pokorně pokleknout před zpovědníci svých marných snah a cílů.

Jeho básnické obrazy, kterými jsou mimo jiné :

monstrance slunce; úklona dirigenta Měsíce; Vesna vrtící kolovrátkem; smaragdové listí těhotných vinic; Zrzka stráž; zlatý koláč starého slunce; modrý ubrus nebe; zelený koberec louky; benátská zrcadla zapadlých tůní; bosá husopaska prostých myšlenek; blankytné žebříňáky nebe plné nažloutlé slámy soumraku; duše schoulená do klubíčka; duhová slova něhy; peří andělů; roztočení rulety lásky; serenáda smyčcem vlasů hvězd; placatka dorůstajícího Měsíce; stařena Zimnice; vinohrad ostříhaný dohola; v hlíně vsáknuté loňské sněhy; lehce klouže výletní loď v kalné Dyji; ukrytá v modrém stínu; noc obrousila všechny hrany; pokryta zrcadlem ledu; mráz krájí vzduch jak ostrý bajonet; rozevláté vlasy pšenice na poli hnědi; v blankytu hledáme odpovědi; závidím skromnost polním ptákům; verš je vstupenka do ženského rozjímání; krajkoví jezu; cvočky pampelišek v smaragdových stéblech; srny se boří do sněhu až po břicho; révy jsou obaleny křišťálem; mech, který pohladí; kopretinu dát do samopalové hlavně; hvězdy metaly kozelce; víno hořelo v očích; pířka vět; pyramida citu v nás; hvězdy žárovek; lány obilí posečené na ježka; v plachetce chladu; cikán Srpen; bobule modrých korálů; pedály něhy; hluchý varhaník šlape na pedály bez chyby; ať láskou bledá Luna nešetří; hroty křídel vlaštovek řezou modrou cíchu; zlato pampelišek; věž z tónu; stříbrný goblén světla; sníh padá na Boží muka; špendlík jinovatky; na špičce minaretu Měsíc smělý; vlní se smaragdové keře remízku; něha je plyšová věž; kroupami zvonily hrany; neoholené strniště polí; vesmír je z hvězdných děr jeden velký cedník; nahé ledové skleněné stromy; zrzavé listí padá do klína; teplo v nás a venku holomráz; lípa luskla letopočtem; v živůtku zimy; blond vlasy pšenice ostříhané na ježka; listí vinice se roluje jako tabák; sladké ptáče Léta; na nebi bílo z obláčkových cích; Měsíc má úsměvy do podkůvky; z pozlátkového supermarketu; stíny zrezivělého podzimu; vinice rezne; děti hroznů se rozutekly; nízko mrzne; špičatý bledý Měsíc; do lampy přátelství; pohanské srny; vlasy rákosí ševlí; jitrocel slov; plíšky pampelišek; barokní mraky; satelit rybníka; v hluboké škarpě kvete modré bodláčí,

platí bezesporu jako čestná pozvánka k vernisáži jeho křehké a vnímavé duše...

Jindra Lírová,
členka Obce spisovatelů

V Mělníku 3.ledna 2014